

Sovellus

- Nuoremmat lapset tarvitsevat visuaalista materiaalia muistaakseen leiripäivän tapahtumat. Liika informaatio aiheuttaa kiinnostuksen herpautumisen ja vaikeuttaa purkamista. Varmistu, että lapset ovat ymmärtäneet kertomuksen, ennen kuin siirrytte seuraavaan.

MONISTE: KERTOMUKSET

Kesäkuukausien aikana monet lapset ovat kesäleirillä. Seuraavat tarinat ovat kolmen lapsen päiväkirjoista. He tapasivat ensimmäistä kertaa samalla leirillä. He ovat samanikäisiä ja osallistuivat samoihin harjoituksiin. Eräänä päivänä nuoris-ohjaajat organisoivat suuren seikkailupäivän. Illalla kaikki kolme kirjoittivat päivästä päiväkirjaansa.

Reetta kirjoitti peiton alla taskulampun valossa:

Rakas Päiväkirja,

Oi, miten tänään oli hieno päivä! Me tehtiin aivan hulluja juttuja ja luulen, että tämä oli elämäni parhaita päiviä. Meillä oli jännää ohjelmaa ja välillä oli jopa vähän vaarallista. Mutta en pelännyt yhtään. Toisin kuin ystäväni, jotka eivät tykänneet kaikesta niin kuin olisin toivonut

Mutta jos aloittaisin ihan alusta – Kun heräsimme, ohjaajat jakoivat meidät eri ryhmiin. Minä olin samassa ryhmässä Rikun ja Elsan kanssa. Tykkäsin molemmista, koska eilen me oltiin myös samassa ryhmässä ja naurettiin älyttömästi vitseille, joita me kerrottiin toisillemme. Ohjaaja antoi meille 3 salakielistä viestiä ja meidän piti ratkaista ne. Minä keksin ekaksi oman ratkaisuni. Pian Rikukin keksi omansa, mutta Elsa oli hidas. Kun kysyin, tarvitsiko hän apua, hän sanoi, ettei pitänyt tehtävästä ja että salakoodin ratkaiseminen oli pitkäväteistä. Sitten näin, että paperi oli hänen kädessään ylösalaisin ja nauroin sanoen, ettei hän ikinä keksisikään sitä tällä tavalla. Hän mulkaisi minuun vihaisesti ja heitti paperin pois. ”En halua leikkiä enkä lukea tuota roskaa”, hän sanoi. Se ei taida olla ihan viisas. Osaakohan se edes lukea – outo juttu, sillä kaikki minun ikäiseni osaavat lukea ja kirjoittaa!

No, lopulta onnistuimme selvittämään niiden kolmen viestin merkityksen. Sitten menimme joen rantaan, missä pelasimme jalkapalloa toista ryhmää vastaan. Se oli kivaa. Me melkein voitettiin, mutta Elsan takia me kuitenkin hävittiin. Joka kerta kun pallo tuli häntä kohti, hän kosketti sitä kädellään, potki toisia lapsia ja teki hirveästi virheitä. Ihan kuin hän ei olisi pelannut milloinkaan jalkapalloa. Se tuntuu kummalta. Me pelaamme aina jalkapalloa koulun jälkeen. Ensi kerralla haluan eri ryhmään kuin Elsa.

Lounaan jälkeen – ruoka on täällä yököttävää – meidän piti rakentaa lautta joen ylitykseen. Ja se oli siistiä, koska meidän piti hakea puuta ja tehdä sitten kaikenlaisia solmuja köysiin. Elsa ja minä tuotiin hyviä pitkiä tukkeja, mutta Riku toi aina vain pelkkiä riukuja. Sanoin hänelle, että koska hän on poika, hänen pitäisi paistaa töitä yhtä lujasti kuin me. Hän sanoi, että häntä pyörrytti ja että hänen selkäänsä särki. Luulen, että se oli vain tekosyy. Kun lopetimme, meidän lauttamme oli paras ikinä – jopa ohjaajat sanoivat niin! Sitten ohjaaja laski ”1, 2, ja 3”, ja meidän piti hypätä lautalle ja ylittää yhdessä joki. Minä hyppäsin ensin mutta molskahdin veteen. Hrrr... vesi oli tosi, tosi kylmää ja ensin kiljaisin. Onneksi ohjaaja onki minut ylös ja sitten me kaikki naurettiin. Kun kerroin kavereilleni, miten kylmää vesi oikeasti oli, Riku sanoi, ettei häntä huvittanut enää tulla mukaan. Luulen, että hän pelkäsi kylmää vettä. En tiennyt aikaisemmin, että Riku oli semmoinen luuseri! Ensimmäiset puut ja sitten vesi! Kun sanoin, että hänen pitäisi olla rohkeampi, hän juoksi itkien pois. Enpä luule, että haluan enää samaan ryhmään hänen kanssaan! Itse asiassa aion pyytää ohjaajaa siirtämään minut toiseen ryhmään ensi kerralla, koska Elsa on tyhmä ja Riku on semmoinen nynny.

En puhunut enää Elsalle enkä Rikulle sen jälkeen ja... hups, ohjaajat taitavat olla tulossa huoneeseemme. Nuku hyvin, rakas päiväkirja. Huomenna kerron lisää uutisia.

Halauksia, Reetta

MONISTE: KERTOMUKSET

Tämän kirjoitti Elsa ohjaajan avustuksella:

Hei Päiväkirja,

Sinä olet ensimmäinen oma päiväkirjani ja minä olen Elsa. Toivon, että jäät luokseni pitkäksi aikaa. Pyysin ohjaajaa kirjoittamaan tämän sivun puolestani. Hän sanoo, että kun kasvan suuremmaksi, voin lukea siitä, mitä tein leirillä. Se on mielestäni hyvä ajatus. Istumme kaukana muista lapsista, sillä en halua kenenkään tietävän, että ohjaaja auttaa minua.

Tänään meillä oli koko päivä toimintaa täynnä. Aamulla jouduin samaan ryhmään Reetan ja Rikun kanssa. Tykkään Rikusta enemmän kuin Reetasta. Reetta luulee tietävänsä kaiken paremmin kuin muut!

Kaikki alkoi salaviesteistä, jotka meidän piti ratkaista. En tykkää semmoisista, koska en vielä lue kunnolla, ja Reetta aina hoputtaa. Haluaisin lukea paremmin. Sitten lukisin kaikki maailman kirjat. Mutta kun isä lähti, minun on pitänyt olla kotona hoitamassa kahta muksua, kun äiti menee töihin. Haluaisin käydä koulua, mutta äiti sanoo aina, että on tärkeämpää, että saadaa ruokaa kuin että luetaan kirjoja. En halunnut Rikun ja Reetan tietävän, etten osaa lukea ja yritin olla ratkaisevinani salakoodia. Mutta sitten Reetta nauroi minulle ja minua suretti ja suututti yhtä aikaa.

Ja sitten oli sama juttu jalkapallossa. Tahdoin tosiaan meidän joukkueemme voittavan, mutta kaikki näytti menevän pieleen. Kaikki osaavat pelata paitsi minä. Näen toisten lasten aina pelaavan jalkapalloa koulusta palattuaan. Mutta minun äitini sanoo: "Jos on aikaa pelata, on aikaa tehdä työtäkin." Siksi en ole koskaan oppinut pelaamaan.

Lounaan jälkeen menimme rakentamaan venettä joen ylitystä varten. Ja tässä olin kyllä parempi kuin Reetta ja Riku. Osaan tehdä solmuja ja tiedän, millaista puuta tarvitaan, että veneestä tulee vahva. Mutta Riku oli outo. Hän melkein kasteli housunsa, kun Reetta kertoi, kuinka kylmää vesi oli.

Toivon, että meillä on huomenna taas sama ryhmä. Haluan näyttää niille, että osaan monia juttuja! Ja tykkään tosi paljon leirin ohjaajista!

Hei sitten, päiväkirja, huomiseen

Elsa

Rikulla on iso päiväkirja, jota hän on pitänyt usean vuoden ajan. Näin hän kirjoitti "Suuresta seikkailupäivästä":

Rakkain päiväkirja,

Kirjoitan jälleen kertoakseni, kuinka pettynyt olen. Aamulla meillä oli ohjelmaa, josta pidin. Salakirjoitus on helppoa, koska teen niitä kotona koko ajan. Ja jalkapallossa tein maalin niin kuin aina.

Lounas oli hyvä, luultavasti paras mitä olen syönyt. Syön täällä paljon, toisin kuin kotona, jossa minun pitää aina odottaa, kunnes nuoremmat sisareni ja veljeni ovat syöneet. Täällä ei! Voin jopa hakea lisää. Tykkään siitä! Painonikin taitaa nousta. Kun palaan kotiin, en ole enää pelkkää luuta ja nahkaa!

Mutta iltapäivä oli kamala. Meidän piti raahata hirmu painavia puita ja mennä sitten kylmään veteen. En tykkää siitä, koska voin sairastua enkä halua sitä enää. Isä on sanonut, että sinä päivänä kun hän löytää uutta työtä, hän vie minut sairaalaan ja parantaa minut. Hän sanoo, että sitten voin tehdä kaikkea mitä tahdon, eikä tarvitse olla sängyssä koko ajan. Haluaisin, että isä saa sen uuden työn huomenna. Sitten tulen taas nopeasti terveeksi! En halua kertoa tästä leirin toisille lapsille, koska silloin ne tietäisivät, ettei meillä kotona ole rahaa ja kiusaisivat minua siitä.

Rakas päiväkirja, milloin tulen taas terveeksi? Haluan olla sellainen kuin muutkin lapset. Haluan leikkiä ja juosta ja hyppiä. Toivon, että se tapahtuisi pian, mutta pelkään, ettei se tapahdu koskaan.

Nuku hyvin, rakkain päiväkirjani! Kerron lisää huomenna. Sinä olet ainoa joka tietää salaisuuteni.

Riku

